

РЕШЕНИЕ

№ 19662

гр. София, 09.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2740** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно- Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Й. С. А. срещу Заповед № 25-4332-000294 от 16.01.2025 г., издадена от началник група към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП. Моли ЗПАМ да бъде отменена. Претендира разноски. Представя списък /л. 68/. Представя подробни писмени бележки. Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 16.01.2025 г. /л. 33/ на жалбоподателката е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до отпадане на основанието за това. Прието е, че съгласно постановление на СГП и Епикриза от 2021 г. А. не отговаря на медицинските и психологически изисквания за водач на МПС, предвид обстоятелството, че заболяването „Налудно разстройство“ фигурира в Приложение № 1, т. 25 към чл. 4 от Наредба № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории /Наредба № 3/2011 г./.

Представена е епикриза от 2021 г., в която на А. е поставена диагноза F.22.0 Налудно разстройство /л. 22/.

Изготвена е докладна записка /л. 29/.

Приложено е постановление на СГП от 28.11.2024 г. /л. 30/, в което прокурор при Софийска градска прокуратура е възложил проверка на ОПП СДВР дали спрямо А. е издадена ЗПАМ, респ. са дадени указания да се издаде такава до отпадане на основанието за прилагането ѝ.

На жалбоподателката е съставена нова епикриза от 2024 г. /л. 17/ от Център за психично здраве Проф. Н. Ш., изготвил и предната такава, в която диагнозата на А. е F 20.0 Параноидна шизофрения. Отбелязано е, че от 2024 г. проявява вербална и физическа агресия към близки и непознати. За лечение е постъпила на 23.08.2024 г. и е изписана на 17.10.2024 г.

В медицинско свидетелство от 05.02.2022 г. /л. 19/, издадено от Амбулатория за психично здраве „Адаптация“, е записано, че на 05.01.2025 г. разстройството на А. е в терапевтична ремисия.

Представена е заповед за компетентност /л. 55/.

От правна страна съдът намира следното:

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед представената заповед, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ – временно отнемане на СУМПС на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания - до отпадане на основанието за това.

Следователно юридическите факти, при наличието на които е допустимо налагането на принудителната мярка, са несъответствие с медицинските или психологически изисквания към водача на моторно превозно средство и това несъответствие да е видимо дори за неспециалист. Това обаче не означава, че органът, налагащ мярката, следва да е очевиден на ситуацията, от която прави съответния извод. Несъответствието може да бъде установено и на база получени документи. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. „а“ от ЗДвП намира приложение във всички случаи, когато има данни за поведение или състояние на водача, неотговарящо на определения стандарт, независимо от техния източник. В разглеждания случай принудителната административна мярка не е била наложена след извършена на водача проверка на пътя, при която да е било констатирано поведение в отклонение на психологическите изисквания, а поради постъпилите от СГП сведения, водещи до обосновано предположение, че лицето няма психологическа годност да управлява МПС. Временният характер на мярката, при осигурена от закона възможност годността или негодността на лицето да бъде водач на МПС да се установи от специалисти, гарантират правото му на защита, но тъй като общественият интерес следва да бъде охранен в по-голяма степен, налагането на ПАМ предхожда тази процедура.

В случая, от представените към административната преписка постановление на СГП и епикриза безспорно се установява, че лицето страда от заболяване, включено в т. 25 на Приложение № 1 към чл. 4, ал. 2 от Наредба № 3/2011 г., съгл. която афективните психози са биполарни, депресивни разстройства от F.20 – F.29 – наличие на продължителен светъл период, без необходимост от поддържаща терапия, със запазена трудоспособност, като това са заболявания и състояния, при наличието на които се налагат ограничения за получаването на свидетелство за управление на МПС в зависимост от категорията на МПС – видно от заглавието на приложение № 1 и текста на чл. 4, ал. 2 от Наредба № 3/2011 г. За посочените в т. 25 заболявания е

предвидено, че преценката за годността за управление на МПС е индивидуална.

В случая безспорно А. страда от заболяване по т. 25 – това се потвърждава и от епикризата от 2024 г., представена от нея с жалбата, в която след 2-месечно лечение лицето е изписано с диагноза F20.0 Параноидна шизофрения.

При това положение и с оглед временния характер на мярката в тежест на жалбоподателката е да премине медицински преглед по реда на раздел 3 от Наредба № 3/2011 г., за да докаже своята физическа годност да управлява МПС.

Видно от текста на чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП органът следва да установи, че водачът не отговаря на медицинските или психологически изисквания, като с оглед привременния характер на ПАМ законът не изисква спазването на реда по Наредба № 3/2011 г. от страна на издателя на ЗПАМ. Оттук наметне, в тежест на заинтересованото лице е да докаже своята годност по реда на Наредба № 3/2011 г.

С оглед на изложеното и предвид наличието на две епикризи, едната представена от самата жалбоподателка, съгласно които същата страда от психично разстройство, наложената ПАМ се явява законосъобразна. Медицинското свидетелство с изх. № от 05.02.2022 г. и същевременно с дата на отбелязан преглед – 05.01.2025 г., от една страна е вътрешно противоречиво досежно датата му на издаване и от друга – не доказва годността на А. да управлява МПС, дори и да се приеме, че същата е в терапевтична ремисия и че към датата на прегледа не се установяват симптоми на психично разстройство. Ако това е така, следва да бъде удостоверено посредством предвидения в Наредба № 3/2011 г. ред. Терапевтичната ремисия обаче, не води автоматично до извод, че лицето е физически годно да управлява МПС и че неправилно спрямо него е приложена ПАМ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателката следва да му заплати сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. С. А. срещу Заповед № 25-4332-000294 от 16.01.2025 г., издадена от началник група към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „а“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Й. С. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: